

ΚΛΕΙΩ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΝ ΛΕΙΨΙΑΙ.
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.

ΤΟΜΟΣ Ζ'.
ΑΡΙΘΜ. 5 (149).

Συνδρομή ἀρχομένη ἀπὸ 1. Ἀπριλίου ἐκάστου ἔτους ἐτησίᾳ μὲν
φρ. χρ. 25 ἐξάμηνος δὲ φρ. χρ. 12½.

ΕΤΟΣ Ζ'.
τῇ 1/13. Ἰουνίου 1891.

ΘΙΕΡΣΟΣ.

Λουδοβίκος Ἀδόλφος Θιέρσος, ὁ περίφημος γάλλος πολιτικός ἀνὴρ καὶ ιστοριογράφος, ἐγεννήθη τῇ 15 ἀπριλίου 1797 ἐν Μασσαλίᾳ, ἐσπούδασεν ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τοῦ Αἰχ τὴν νομικὴν ἐπιστήμην καὶ μετέβη ἐν τῇ αὐτῇ πόλει τὸ δικηγορικὸν ἐπάγγελμα.

Μετ' οὐ πολὺ ὁμῶς ἐγράφη εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ἱστορίας, τῶν πολιτικῶν ἐπιστημῶν καὶ ἰδίᾳ τῆς πλουτολογίας καὶ μετέβη τῷ 1821 εἰς Παρίσιους, ἐνθα ἀσπασθεὶς τὸ δημοσιογραφικὸν στάδιον ἐγένετο συντάκτης τοῦ «Constitutionnel», τοῦ τότε κυριωτάτου ὀργάνου τῆς φιλελευτέρου μερίδος. Διὰ τῆς ἐνεργείας αὐτοῦ κατάρδωσεν ἐν βραχεὶ χρόνῳ νὰ γείνη ὁ προήγորος τῆς φιλελευτερίας, ἀφοῦ μάλιστα ἡ ὑπ' αὐτοῦ συγγράφεισα «Ἱστορία τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως» ἐτυχεν ἐνδοσυωδεστάτης ἀποδοχῆς παρὰ πάσαις ταῖς τάξεσι τοῦ λαοῦ. Ὁμοῦ μετὰ τοῦ Armand Carrel καὶ τοῦ Odilon Barrot ἱδρυσεν ὁ Θιέρσος τὴν ἐφημερίδα «National», τῆς ὁποίας ὁ ΚΛΕΙΩ. ΤΟΜΟΣ Ζ'.

πρῶτος ἀριθμὸς ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τὴν ἀνωτάτην αὐτοῦ διεύθυνσιν τῇ 1 ἰανουαρίου 1830. Ἡ ἐμφάνισις τοῦ νέου τούτου φύλλου, τὸ ὅποιον διὰ τῆς ἰσχυρᾶς καὶ τολμηρᾶς πολεμικῆς του ἀπέκτησε πολλοὺς ἀναγνώστας καὶ συνεργάτας, ἦτο διὰ τὴν τότε κατάστασιν τῶν πραγμάτων σπουδαῖον πολιτικὸν συμβάν. Τὸ περίφημον ἐκεῖνο λόγιον τοῦ Θιέρσου: «ὁ συνταγματικός βασιλεὺς βασιλεύει, ἀλλὰ δὲν κυβερνᾷ» (le roi règne, il ne gouverne pas), ἐφέρετο ἀνὰ τὰ στόματα πάντων. Ὅτε, τῇ πρωΐᾳ τῆς 26 ἰουλίου, 1830 ἐδημοσιεύθησαν διὰ τοῦ Moniteur αἱ τρεῖς περίφημοι διατάξεις (ordonnances), δι' ὧν κατηγορεῖτο ἡ ἐλευθεροτυπία, συνήλθον οἱ συντάκται πάντων τῶν φιλελευτέρων φύλλων εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ «National» καὶ συνέταξαν ὑπὸ τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ Θιέρσου σφοδρὰν διαμαρτύρησιν, ἥτις ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ ὡς εἰσαγωγὴ τοῦ ἀρχομένου ἀγώνος. Ὁ Θιέρσος ἔλαβεν αὐτοπροσώπως μέρος εἰς τὰς πρὸς τὸν δούκα τῆς Αὐρηλίας

ΘΙΕΡΣΟΣ.

9

διαπραγματεύσεις καὶ διωρίσθη μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ Ιουλίου σύμβουλος τοῦ κράτους καὶ γενικὸς γραμματεὺς ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν οἰκονομικῶν (κατὰ αὐγούστον), ὑπὸ δὲ τὸν Lafitte (κατὰ νοέμβριον τοῦ 1830) ὑπογραμματεὺς τοῦ κράτους. Εἰς τὴν βουλὴν εἰσῆλθεν ὡς βουλευτὴς τῆς πόλεως Αἰξ. Μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τοῦ Lafitte κατὰ μάρτιον τοῦ 1831 ἔμεινεν ὁ Θιέρσος ἐν τῇ αὐτῇ θέσει ἐπὶ τοῦ ὑπουργείου τοῦ Casimir Périer, μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Périer ἐγένετο ὑπουργὸς τῶν ἐσωτερικῶν ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῆς 11 ὁκτωβρίου 1832. Τὸν δεκέμβριον τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐγένετο ὑπουργὸς τοῦ Ἐμπορίου καὶ τῶν δημοσίων ἔργων, καὶ διεκρίθη ἐν τῇ θέσει ταύτῃ διὰ τῆς ἰδρύσεως πολλῶν κοινωφελῶν ἰδρυμάτων καὶ οἰκοδομῶν, ὡσαύτως δὲ καὶ δι' ἔργων κολακευόντων τὰς βοναπαρτιστικὰς παραδόσεις. Ἀπὸ τῆς 13 δεκεμβρίου 1834 ὁ Θιέρσος ἦτο μέλος τῆς Ἀκαδημίας. Ἐνῶ ἀφ' ἐνὸς ἤξευρε νὰ καθιστᾷ ἑαυτὸν ἀναγκαῖον εἰς τὴν αὐλὴν, διετῆρει ἀφ' ἑτέρου φιλικὰς σχέσεις πρὸς τὸ φιλελεύθερον κόμμα. Ὑπὸ ταύτας περιστάσεις ἔμεινεν ἐν τῷ κατὰ τὴν 4 ἀπριλίου 1834 μετασχηματισθέντι ἀνακτοβουλίῳ καὶ ἀνέλαβε πάλιν τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐσωτερικῶν. Ἡ αὐστηρότης ὅμως καὶ δραστηριότης του κατὰ τῶν δημοκρατικῶν στάσεων ἐν Παρισίοις καὶ ἐν Λυῶνι προσεπόρισεν αὐτῷ τὴν διαρκῆ ἐχθρὰν τῶν πρώην δημοκρατικῶν φίλων του. Ὅτε τὸν φεβρ. τοῦ 1836 τὸ πολλαχῶς τροποποιηθὲν ὑπουργεῖον ἀπεχώρησε, ἔλαβεν ὁ Θιέρσος τὴν προεδρίαν τοῦ νέου ὑπουργείου καὶ τὸ χαρτοφυλάκιον τῶν ἐξωτερικῶν. Ἐν τῇ ἐσωτερικῇ πολιτικῇ ἐνδίδων εἰς τὰς εἰσηγήσεις τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου, ἠθέλησε νὰ προβῇ ὑπὲρ τῶν φιλελευθέρων ἐν Ἰσπανίᾳ ἀλλ' εὗρεν ἀκαταμάχητον ἀντίστασιν ἐκ μέρους τοῦ βασιλέως, οὕτως ὥστε τῇ 26 αὐγούστου ἀπεσύρθη καὶ ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἀντιπολιτεύσεως. Τῇ 1 μαρτίου 1840 ἐγένετο πρόεδρος τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου καὶ ὑπουργὸς τῶν

ἐξωτερικῶν. Ὡς τοιοῦτος διέταξε ν' ἀνακομισθῇ ὁ νεκρὸς τοῦ μεγάλου Ναπολέοντος ἐκ τῆς Ἀγίας Ἐλένης, ἀντετάχθη πρὸς τὴν τετραπλὴν συμμαχίαν τῆς 15 Ιουλίου, ἤθελε νὰ ὑποστηρίξῃ τὸν ἀντιβασιλέα τῆς Αἰγύπτου, καὶ προῦκάλεσε τὴν περὶ ὀχυρώσεως τῶν Παρισίων ἀπόφασιν. Ἐπειδὴ ὁ βασιλεὺς δὲν ἦτο φίλος τοῦ πολέμου, ὁ Θιέρσος ἔδωκε τὴν παραίτησίν του τῇ 20 ἐκτωβρίου 1840. Μετὰ νέου ζήλου ἐπιδοθεὶς εἰς τὸ ἀρχαῖον τοῦ σχεδίου, τοῦ νὰ συγγράψῃ τὴν ἱστορίαν τοῦ Ναπολέοντος, περιηγήθη πρὸς τοῦτο τὰ πεδία τῶν μαχῶν ἐν Γερμανίᾳ καὶ Ἰταλίᾳ. — Κατὰ τὸ πρᾶξικόπημα τῆς 2 δεκ. 1851 ὁ Θιέρσος, ὡς ἀντενεργήσας εἰς τὰ σχέδια τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου, συνελήφθη καὶ ἐξωρίσθη ἐκ τῆς χώρας. Ἀφοῦ ἐπὶ τινα χρόνον διέτριψεν ἐν Ἀγγλίᾳ, Ἑλβετίᾳ καὶ Ἰταλίᾳ, ἔλαβε πάλιν τὴν ἄδειαν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Γαλλίαν, ἔνθα ἐπεδόθη εἰς ἱστορικὰς μελέτας, τῶν ὁποίων καρπὸς εἶνε τὸ ἐν Παρισίοις ἐκδοθὲν τῷ 1845—62 ἔργον του «histoire du Consulat et de l'Empire». Κατὰ τὰς νέας ἐκλογὰς τοῦ 1863 ἐξελέχθη ἐν Παρισίοις μέλος τοῦ νομοθετικοῦ σώματος καὶ ἀνέπτυξεν αὖθις ἐν ταῖς τάξεσι τῆς ἀντιπολιτεύσεως τὴν ἀρχαίαν αὐτοῦ ῥητορικὴν δεινότητα. — Ὅτε τὸν Ιούλιον τοῦ 1870 Ναπολέων Γ' ἐκήρυξε τὸν πόλεμον πρὸς τὴν Γερμανίαν, ὁ Θιέρσος ἦτο εἰς ἐκ τῶν ὀλίγων ἐκείνων ἀνδρῶν, οἵτινες ἀπεδοκίμασαν τὸ παράτολμον τοῦ διαβήματος τούτου, ἀποφανθεὶς ὅτι «ἡ εὐκαιρία πρὸς τὸν πόλεμον δὲν ἦτο κατάλληλος καὶ ἡ Γαλλία δὲν ἦτο παρεσκευασμένη ἀρκούντως». — Ἡ διπλωματικὴ δρᾶσις τοῦ Θιέρσου κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου μέχρι τῆς διομολογήσεως τῆς εἰρήνης, εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστὴ. Τῇ 31 αὐγούστου 1871 ἐξελέχθη ὁ Θιέρσος «Πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας» διὰ τρία ἔτη, ἀλλὰ παρητήθη τῇ 23 μαΐου. Ὁ Θιέρσος ἀπέθανε τῇ 3 Σεπτεμβρίου 1877, ἐν ἡλικίᾳ 80 ἐτῶν ἐν Παρισίοις. Δ. Β.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΛΟΥΚΑΝΟΥ.

Ὑπὸ ΣΠΗΤΡΙΑΔΩΝΟΣ ΠΑΓΑΝΕΛΗ.

σμέν ὑπὲρ τὰ μέσα τοῦ πρώτου αἰῶνος μετὰ Χριστόν. Ἐν Ῥώμῃ ἀνάσσει ὁ ἀπαίσιος Νέρων ἀφ' ἐνὸς, καὶ ἡ φαυλοτάτη ἀκολασία ἀφ' ἑτέρου. Ὁ Νέρων, ἡ ἄρνησις αὐτῇ πάσης ἐννοίας ἡμερότητας καὶ ἀνθρωπισμοῦ κηλιδοὶ τὸν θρόνον τῶν Καισάρων, τῶν διαδεχθέντων τοὺς αὐστηροὺς ἡγέτας τοῦ πάλαι Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ. Ἀχαλίνωτον τὸ θηρίον, ὑπὸ ἀνθρώπου μορφήν, βουλιμίων ἀκορέστως τὸ αἷμα, ἀφῆθη ἤδη εἰς τὰ τρομερὰ αὐτοῦ ἐνστιγγκτα. Ὁ ἀδελφὸς του, ἡ σύζυγός του, ἡ μήτηρ του αὐτῇ ἔπесαν ἀλλεπαλλήλως θύματα τῆς αἰμοχαροῦς λύσεως του. Πᾶσα φωνή, ἐκτὸς τῆς σφαγῆς καὶ τῆς κραυγῆς ἐσιώπησεν εἰς τὸ στήθος του. Ἦδη ἐν μέσῳ ἀκολάστων συμποσίων, συμπληρῶν τὰς ἀναθυμιάσεις τοῦ οἴνου διὰ τῶν ἀτμῶν τοῦ αἵματος ὅπερ πρὸ μικροῦ εἶχε χύσει, μελετᾷ ὁ ἀλιτῆριος νὰ καύσῃ τὴν Ῥώμην. Τὸ αἰμοσταγὲς ἐγκλημα, ἡ ἐκλυσίς, τὸ ὄνειδος, ὑπὸ τοῦ Νέρωνος χειραγωγούμενα καλύπτουσι καὶ διέπουσι τὴν Ῥώμην. Δὲν εἶναι πόλις. Εἶναι χαματυπεῖον ἀτελεύτητον ἐν ᾧ παραφρόνως ὀργαῖζει ἡ κτη-

νωδεστάτη ἀπόλαυσις καὶ ἡ ἐγκληματικωτέρα βδελυρία καὶ ἡ σφαγὴ.

* * *

Περιεσφύζοντο ὅμως ἐν Ῥώμῃ ἄνδρες, ὀλίγιστοι τηροῦντες ἐπὶ ἄσβεστον τὸν θαυμασμόν πρὸς τὰ ἐκλείψαντα πολιτικά ἤθη τῆς ἡρωϊκῆς Ῥώμης. Εἰς τούτων ἦτο ὁ Λουκανός. Διανοίας ἔξαρσιν καὶ στόματος εὐγλωττίαν δαψιλῶς εἶχε χαρίσει αὐτῷ ἡ φύσις. Ἀκόλουθος τοῦ Βιργιλίου ἦτο καὶ τοῦ Κικέρωνος μιμητής. Ὑπὸ τὰς Στοὰς τῆς Ῥώμης, εἰς τὸν Φόρον, εἰς τὰς πλατείας καὶ τὴν Ἀππίαν ὁδὸν ἀντήχει ἡ ἔμμουσος φωνὴ τοῦ Λουκανοῦ, καὶ ὁ δικανικὸς αὐτοῦ λόγος, ἐνώπιον τῶν δικαστῶν, ἠσφάλιζε τὴν νίκην ὑπὲρ τοῦ ὑποδίκου ὃν ὑπερησπίζετο. Καὶ ὅταν, κεκορεσμένος εὐφημῶν καὶ χειροκροτημάτων, συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων πολιτῶν ὧν τὰ στήθη εἶχε φλέξει τὸ πῦρ τοῦ λόγου του, ἀπεσύρετο εἰς τὰ ἄδυτα τῆς οἰκίας αὐτοῦ, ἐλάμβανεν ἀπὸ δῆκης πολυτίμου πάπυρον κυλινδρικῶς συνεστραμμένον καὶ ἐκεῖ, τὴν μνήμην τοῦ Βιρ-